

LBRIS | We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,

noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

JULIA QUINN

Secretele lui Sir Richard

Traducere din limba engleză și note
ANCA DINU

1

Reședința Pleinsworth, Londra

Primăvara anului 1825

Ca să citez din cartea pe care sora lui o citise de cel puțin douăzeci și patru de ori, este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi frumoase, trebuie să-și dorească o soție.

Sir Richard Kenworthy nu era posesorul vreunei averi, dar era burlac. În ceea ce o privea pe soție...

Ei bine, *asta* era destul de complicat.

„Să-și dorească“ nu era termenul potrivit. Cine și-ar fi dorit o soție? Bărbații îndrăgostiți, probabil, numai că el nu era îndrăgostit și nici nu prevedea ca acest lucru să se întâmple prea curând.

Nu era vorba că se opunea ideii. Numai că nu avea timp de așa ceva.

Pe de altă parte, o soție...

Se foi stânjenit pe scaun, privind spre programul pe care-l ținea în mână.

*Sunteți invitat la
cea de-a 19-a serată muzicală anuală Smythe-Smith,
unde vă va încânta un excepțional cvartet
de vioară, vioară, violoncel și pian.*

LIBRIS | We know
books

Avea o presimțire rea în legătură cu asta.

– Îți mulțumesc din nou că mă însoțești! îi spuse Winston Bevelstoke.

Richard își privi cu scepticism bunul prieten.

– Mi-ai mulțumit de prea multe ori. Încep să cred că e ceva în neregulă.

– Manierele mele sunt impecabile, doar mă știi, îi răspunse Winston ridicând din umeri.

Obişnuia să ridice din umeri destul de des. De fapt, cam toate amintirile lui Richard legate de el conțineau și acea mișcare a umerilor de „Ce să-i faci?”

„Ce mai contează dacă nu am luat examenul de latină? Oricum sunt al doilea fiu al familiei.” Și ridica din umeri.

„Când am ajuns la dig, barca era deja răsturnată.” Și ridica din umeri.

„Ca întotdeauna, cel mai bun lucru este să dau vina pe sora mea.” Și ridica din umeri. (Și mai și zâmbea șmechereste.)

Cândva, Richard fusese la fel de nesperios ca Winston. Chiar își dorea să redevină atât de nesperios, de fapt.

Doar că nu mai avea timp pentru asta. Avea la dispoziție două săptămâni. Poate trei. Patru săptămâni erau limita absolută.

– O cunoști pe vreuna? îl întrebă pe Winston.

– Pe vreuna dintre...

Richard ridică programul.

– Dintre muziciene.

Winston își dresese glasul și îi evită privirea, cu un aer vinovat.

– Nu le-aș numi chiar muziciene...

Richard privi spre scena amenajată în sala de bal a familiei Pleinsworth.

– Le cunoști? repetă el. Ți-au fost prezentate?

Cunoștea prea bine comentariile criptice ale prietenului său, numai că el venise aici cu un scop.

– Pe surorile Smythe-Smith? Winston ridică din umeri. Le cunosc pe majoritatea. Ia să vedem, cine cântă anul acesta? Privi în jos, spre program. Lady Sarah Prentice la pian – ce ciudat, doar e măritată!

La naiba!

– De obicei, sunt doar fetele nemăritate, îi explică Winston. Sunt forțate să o facă, an de an. De îndată ce s-au măritat, se pot retrage.

Richard era conștient de acest lucru. Era motivul principal pentru care acceptase să participe, de fapt. Nimănui nu i s-ar fi părut un lucru surprinzător. Când un gentleman necăsătorit se reîntorcea la Londra după o absență de trei ani... nu trebuia să fi neapărat pețitoare de profesie ca să înțelegi despre ce era vorba.

Numai că nu se așteptase să fie atât de presat de timp.

Privi încrunțat spre pian. Părea un instrument de calitate. Și scump. Era, cu siguranță, mult mai bun decât cel pe care-l avea el la Maycliffe Park.

– Cine mai cântă? murmură Winston, citind numele imprimate elegant pe program. La vioară, domnișoara Daisy Smythe-Smith. Oh, da, o cunosc. Este îngrozitoare.

La naiba din nou!

– Ce este în neregulă cu ea? îl întrebă Richard.

– Nu are deloc simțul umorului. Ceea ce n-ar fi neapărat foarte rău, nu este ca și cum celelalte ar fi teribil de amuzante. Numai că la ea... nu știu cum face, dar este foarte evident.

– Ce-ar putea să facă?

– N-am nici cea mai vagă idee, recunosc Winston. Dar acesta este adevărul. Fata este însă foarte drăguță. E toată numai bucle blonde. Făcu semn ca pentru a mima bucele blonde, ceea ce îl făcu pe Richard să se întrebe care era explicația pentru care gestul prietenului său dădea clar de înțeles că nu se referea la o brunetă. Tot la vioară, Lady Harriet Pleinsworth, continuă Winston. Nu cred că mi-a fost prezentată. Cred că este sora mai mică a lui Lady Sarah. Abia a terminat școala, dacă-mi amintesc eu bine. Nu poate avea mai mult de șaisprezece ani.

La naiba pentru a treia oară. Poate că era bine ca Richard să plece numaidecât.

– Iar la violoncel... Winston urmări cu degetul pe program, până dădu de nume. Domnișoara Iris Smythe-Smith.

– Ce este în neregulă cu ea? întrebă Richard.

Părea de-a dreptul ciudat să nu fie ceva.

Winston ridică din umeri.

– Nimic, din câte știu eu.

LIBRIS

We know
books

—Ceea ce însemna că, probabil, îi plăcea să cânte iodlere în timpul liber. Când nu împăia vreun animal.

Vreun crocodil, cel mai probabil.

Richard *fusesse* un tip norocos. Până acum.

—Este foarte palidă, spuse Winston.

Richard ridică privirea spre el.

—Și acesta este un defect?

—Bineînțeles că nu. Numai că... Winston făcu o pauză, apropiindu-și sprâncenele a concentrare. Să fiu sincer, atât îmi amintesc despre ea.

Richard clătină din cap, cu ochii ațintiți la violoncelul sprijinit de suportul său. Și acesta părea foarte scump, nu că el ar fi știut prea multe despre cum se fabrica un violoncel.

—De unde atâta curiozitate? îl întrebă Winston. Știi că ești nerăbdător să te însori, dar ai putea spera la ceva mai mult decât la una dintre surorile Smythe-Smith.

Cu două săptămâni în urmă, acest lucru ar fi putut fi adevărat.

—În plus, ai nevoie de o soție cu zestre, nu-i așa?

—Avem cu toții nevoie de zestre, îi răspunse cu tristețe Richard.

—Adevărat, adevărat. Winston era fiul contelui de Rudland, dar era și el tot *al doilea* fiu. Nu avea să moștenească vreo avere fabuloasă. Doar avea un frate mai mare sănătos, cu doi fii la rândul său. Am înțeles că domnișoara Pleinsworth ar avea zece mii, zise fără să-și dezlipească privirea de la program. Numai că este foarte tânără, după cum ți-am spus.

Richard făcu o grimasă. Chiar și el avea limitele lui.

—Pe când florile...

—Florile? îl întrerupse Richard.

—Iris și Daisy, îi explică Winston. Iar surorile lor se numesc Rose și Marigold. Și încă una. Tulip? Bluebell? Sper din suflet să nu o cheme *Chrysanthemum*, biata de ea!

—Pe sora mea o cheamă Fleur, se simți Richard dator să spună.

—Și ce fată minunată este! exclamă Winston, deși nu o întâl-nise niciodată.

—Spuneai..., îl îndemnă Richard.

—Ce spuneam? Ah, da. Florile. Nu știu sigur cât îi revine fiecă-reia, dar nu poate fi prea mult. Cred că sunt cinci surori. Winston păru gânditor. Sau chiar mai multe.

Asta nu însemna neapărat că dotele erau mici, își spuse Richard plin de speranță. Nu știa prea multe despre această ramură a familiei Smythe-Smith, cu excepția faptului că se strângeau cu toții o dată pe an, alegeau patru muziciene din rândul lor și găzduiau un concert la care majoritatea prietenilor lui ezitau să asiste.

—Ia-le! îi spuse brusc Winston, întinzându-i două ghemotoace de bumbac. Îmi vei mulțumi mai târziu.

Richard îl privi cu ochi mari, de parcă înnebunise.

—Pentru urechi, îl lămurii Winston. Ai încredere în mine!

—*Ai încredere în mine*, repetă Richard. Rostite de tine, aceste cuvinte îmi dau fiori pe șira spinării.

—De data asta, nu exagerez, îi răspunse Winston îndesându-și dopurile în urechi.

Richard privi discret de jur împrejur. Winston nu făcuse nici un efort în a-și ascunde gestul, și cu siguranță era o impolitețe să-ți astupi urechile la un concert. Prea puțini oameni păreau să-l fi observat, iar cei care o făcuseră arătau mai degrabă că l-ar invidia.

Richard ridică din umeri și îi imită gestul.

—Mă bucur că ești aici, îi spuse Winston aplecându-se spre el, ca să poată fi auzit în ciuda dopurilor. Nu cred că aș fi rezistat fără întăriri.

—Întăriri?

—Compania îndurerată a altui burlac asaltat, spuse Winston.

—*Compania îndurerată a altui burlac asaltat?* Richard își dădu ochii peste cap. Nici nu vreau să-mi imaginez cum sună frazele tale când ești băut.

—Vei avea curând și această plăcere, îi răspunse Winston, depărtând cu degetul arătător buzunarul hainei, suficient cât să se întrevadă o sticlură metalică.

Richard făcu ochii mari. Nu era vreun formalist, dar până și el știa că nu se cade să bei atunci când asști la concertul dat de niște adolescente.

Concert care începu imediat.

Un minut mai târziu, Richard își îndesa dopurile în urechi. La sfârșitul primei părți, simțea deja că-i zvâcnește o venă la tâmplă. Iar când se ajunsese la soloul de vioară, începu adevăratul dezastru.

—Sticla, reuși să îngaiame.

Spre lauda lui, Winston nu schiță nici un zâmbet.

LIBRIS | We know books

Richard luă o înghițitură zdrăvănică din ceea ce se dovedit a fi vin fierț. Și care nu îi alina deloc durerea.

– Putem pleca la pauză? îi șopti lui Winston.

– Nu există pauză.

Richard privea oripilat programul. Nu era vreun mare muzician, și totuși surorile Smythe-Smith trebuiau să știe ce făceau acolo... în așa-zisul concert...

Era un asalt la demnitatea umană.

Conform programului, cele patru tinere de pe scena improvizată interpretau un concert de pian de Wolfgang Amadeus Mozart. În mintea lui Richard, un concert de pian implica să cânti cu adevărat la pian. Fata așezată în fața celui instrument cânta cel mult jumătate dintre notele muzicale, ba chiar mai puține. Nu-i putea vedea chipul, dar, după felul în care stătea aplecată peste claviatură, părea să se concentreze profund.

Era lipsită însă de pricepere.

– Ea este cea fără simțul umorului, îi spuse Winston făcând semn cu capul spre una din violoniste.

Ea era, așadar, domnișoara Daisy. Cea cu bucle blonde. Dintre toate, era evident că ea se vedea drept o mare muziciană. Trupul i se arcuia asemenea unui virtuoz, în vreme ce arcușul zbura peste coarde. Mișcărilor îi erau de-a dreptul fascinante, iar Richard era convins că un surd ar fi crezut că era una cu muzica.

Când colo, făcea doar o larmă asurzitoare.

Cealaltă violonistă, pe de altă parte... Chiar era singurul care își dăduse seama că nu cunoștea notele? Privea oriunde numai la portativ nu și nu dăduse nici măcar o pagină de când începuse concertul. Își mușca încontinuu buzele și arunca priviri disperate spre domnișoara Daisy, încercând să-i copieze mișcărilor.

Rămânea doar violoncelista. Richard o privi atent cum conducea arcușul pe corzile lungi ale instrumentului. Era extrem de dificil să o auzi cântând în larma asurzitoare a celor două violoniste, dar când și când mai scăpa câte o notă corectă, iar Richard nu se putu abține să nu gândească...

„E chiar bună.“

Se trezi fascinat de femeia aceea minionă care încerca să se ascundă după violoncelul imens. Ea, cel puțin, își dădea seama de cât de îngrozitor sunau. Suferința ei era aproape palpabilă.

De câte ori avea o pauză scurtă, părea să se ghemuiască și mai mult, ca și cum ar fi încercat să se facă mică-mică și să dispară.

Ea era domnișoara Iris Smythe-Smith, una dintre flori. Părea de neconceput să fie rudă cu Daisy, care se unduia în continuare cu vioara sa.

Iris. Un nume ciudat pentru o mână de om. Irișii îi păruseră mereu unele dintre cele mai strălucitoare flori, cu movul lor intens. Fata aceasta era însă foarte palidă, aproape lipsită de culoare. Părul era cam prea roșcat ca să poată fi considerat blond, dar nu era nici blond-căpșună. Nu-i vedea ochii din unghiul în care era așezat, dar, judecând după restul cromaticii, nu puteau fi decât deschiși la culoare.

Era genul de fată care trece mereu neobservată.

Și totuși, Richard nu-și putea dezlipi ochii de la ea.

Doar venise la concert, își spuse. Unde era să se uite?

În plus, i se părea liniștitor să-și concentreze privirea într-un singur punct. Muzica era înnebunitoare; simțea că ametea ori de câte ori își ferea privirea.

Fu cât pe ce să chicotească. Domnișoara Iris Smythe-Smith, cea cu părul aproape fără de culoare, devenise salvarea lui.

Sir Richard Kenworthy nu credea în semne prevestitoare, dar toate aveau un început.

Oare de ce o privea atât de insistent bărbatul acela?

De parcă acel concert nu era deja o adevărată tortură. Iar Iris știa prea bine acest lucru – fusese aruncată cu forța pe scenă pentru a treia oară și obligată să se facă de râs în fața unei elite londoneze selectate cu mare atenție. Auditoriul era mereu alcătuit dintr-un amestec interesant. În primul rând, familia, care ar fi trebuit, de fapt, să fie împărțită în două grupuri distincte: mamele și restul lumii.

Mamele priveau încântate spre scenă, incredințate că talentul lor muzical nemaiîntâlnit făcea să fie invidiate de toți cei din jur.

– *Așa desăvârșită!* repeta an de an mama lui Iris. *Atât de echilibrată!*

„Atât de oarbă“, îi răspundea în gând Iris. „Și atât de surdă.“

În ceea ce privea restul familiei Smythe-Smith – în special partea bărbătească, dar și cele câteva femei care se jertfiseră deja

LIBRIS

We know
books

pe altarul lipsei de aptitudine muzicale. — ei bine, aceștia se străduiau, strângând din dinți, să ocupe scaunele, pentru a limita astfel cercul chinuiților.

Familia era extrem de fecundă, drept pentru care, spera Iris, într-o bună zi aveau să fie atât de numeroși, încât nu aveau să mai încapă invitați din afară.

— Nu sunt scaune suficiente, parcă se auzea spunând.

Din nefericire, parcă o auzea și pe mama ei întrebându-l pe tatăl lor cât putea costa închirierea unei săli de concerte.

O parte din auditoriu era prezentă an de an. Unii o făceau din bunătațe, bănuia Iris. Alții veneau doar ca să se distreze pe seama lor, cu siguranță. Și mai existau și cei nevinovați, care nu bănuiau ce-i aștepta. Și care trăiau, probabil, sub o piatră, pe fundul oceanului.

Sau pe o altă planetă.

Iris nu-și putea imagina cum de putea exista cineva care să nu fi auzit despre serata muzicală Smythe-Smith sau care să nu fi fost prevenit de vreo cunoștință. Și totuși, an de an, își făceau apariția și câteva chipuri noi, nefericite.

Ca, de exemplu, bărbatul acela de pe al cincilea rând. Oare de ce se holba la ea?

Era absolut sigură că nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Avea părul închis la culoare, genul care se încrețește când e umezeală afară, iar chipul lui era de o eleganță parcă sculptată, foarte plăcută ochiului. Era un bărbat frumos, hotărî ea. Dar nu din cale-afară.

Mai mult ca sigur nu avea titlu nobiliar. Mama lui Iris se ocupa de îndeaproape de educația socială a fiicelor sale. Greu de imaginat că exista un nobil sub treizeci de ani pe care Iris sau surorile ei să nu-l recunoască imediat.

Un baronet, poate. Sau un gentilom cu avere. Avea cu siguranță legături în înalta societate, de vreme ce îl avea drept însoțitor pe cel mai mic dintre fiii contelui Rudland. Făcuseră cunoștință cândva, nu că asta ar fi însemnat ceva. Doar că onorabilul domn Bevestoke ar fi putut de-acum să o invite la dans, dacă ar fi dorit.

Lucru care nu se întâmplase.

Iris nu se simțise ofensată. Nu foarte mult, în orice caz. I se întâmpla doar rareori să aibă parteneri la mai mult de jumătate

dintre dansuri, la un bal, și îi făcea mare plăcere să-i observe pe ceilalți. Se întreba adesea dacă „stelele“ nobilimii observau cu adevărat ce se petrecea în jurul lor. Sau poate că, aflându-te în ochiul furtunii, nu mai reușești să simți ploaia ori adierea vântului?

Poate că făcea și ea parte, cu adevărat, din rândul fetelor care nu erau dansate la baluri. Nu vedea nimic rușinos în asta. Aproape că-i făcea plăcere să fie așa. De ce oare...

— Iris, șopti cineva.

Era verișoara ei Sarah, care se aplecase peste pian și o privea întrebător.

La naiba, ratase deschiderea.

— Scuze! murmură Iris, deși nu o auzea nimeni.

Nu i se mai întâmplase așa ceva până acum. Indiferent de cât de îngrozitor cântau celelalte fete — și chiar dacă nu conta dacă ea începea sau nu la timp —, era o chestiune de principiu.

Cineva trebuia să cânte bine.

Se concentră pe violoncelul său la următoarele pasaje, străduindu-se să o blocheze pe Daisy, care se tot foia pe scenă în timp ce cânta. Nu se putu abține și ridică privirea în pauza mai lungă care urmă.

El continua să o privească.

Avea, oare, ceva pe rochie? Sau în păr? Își duse mâna la cap, fără să mai stea pe gânduri, de parcă se aștepta să aibă în păr un cuib de păsări, pe puțin.

Nimic.

Acum, chiar că se înfuriase. Încerca mai mult ca sigur să râdă de ea. Era singura explicație. Ce bădăran! Un idiot! Chiar își imagina că o putea irita mai tare decât o făcea propria-i soră? Doar un minotaur cântând la acordeon o putea depăși pe Daisy.

— Iris! șopti printre dinți Sarah.

— Offf, mormăi Iris.

Ratase din nou intrarea. Dar, chiar așa, cine-i dădea lui Sarah dreptul să se plângă? Doar ceva mai devreme sărise două pagini dintr-un foc.

Iris reuși să găsească repede rândul exact din partitură, constatând ușurată că se apropiau de sfârșitul concertului. Nu mai avea decât să interpreteze notele finale, să facă o plecăciune și să încerce să zâmbească în vreme ce primea câteva aplauze forțate.

LIBRIS

We know

books

După care putea să invoce o durere de cap, să plece acasă, să închidă ușa în urma ei și să citească o carte, ignorând-o pe Daisy și prefăcându-se că nu avea să fie nevoită să reia spectacolul anul următor.

Asta dacă nu se mărita până atunci.

Era singura ei scăpare. Orice femeie nemăritată din familia Smythe-Smith era obligată să cânte în cvartet, la un instrument la alegere, an după an, până ce se îndrepta spre altar, acolo unde o aștepta mirele.

O singură verișoară reușise să se căsătorească înainte de a fi obligată să urce pe scenă, în urma unui amestec spectaculos de noroc și șiretenie. Frederica Smythe-Smith, acum Frederica Plum, luase și ea lecții de vioară asemenea surorii sale mai mari, Eleanor.

Eleanor făcuse parte din cvartet vreme de șapte ani, un timp record, după care se îndrăgostise până peste cap de un preot blajin care dăduse dovadă de o calitate excepțională, aceea de a o iubi la rândul său, până la abandon. Iris o plăcea cu adevărat pe Eleanor, în ciuda faptului că aceasta se considera o muziciană desăvârșită. (Ceea ce nu era.)

În privința Fredericăi... Succesul lui Eleanor întârziase să apară, drept care aceasta ocupase în continuare scaunul care ar fi trebuit să-i revină surorii mai mici după debutul în societate. Iar Frederica reușise să-și găsească repede un soț...

Era de-a dreptul o legendă. Cel puțin în ochii lui Iris.

Frederica trăia acum în sudul Indiei. Nimeni din familie nu o mai văzuse de ani buni, în ciuda câte unei scrisori primite când și când, cu vești despre căldura insuportabilă, condimente și, uneori, câte un elefant.

Iris ura vremea toridă și nu se dădea în vânt după mâncarea condimentată, dar acum, pe când stătea în sala de bal a verișoarei ei, încercând să nu-i bage în seamă pe cei cincizeci de oameni care o priveau cum se făcea de râs, nu se putea abține să nu își spună în gând că India nu părea tocmai o idee rea.

În ceea ce-i privea pe elefanți, chiar nu avea nici o părere.

Poate că anul acesta avea să își găsească și ea un soț. Adevărul era că nu făcuse eforturi prea mari în cei doi ani de când își făcuse debutul în societate. Era însă greu să faci eforturi atunci

când erai – iar aici nu încăpea nici cea mai mică îndoială – atât de ștearsă.

Făcea excepție doar bărbatul straniu din rândul al cincilea. Îi aruncă o privire pe furis, apoi coborî imediat ochii. Oare de ce o privea?

Nu mai înțelegea nimic. Iar Iris *ura* lucrurile fără sens – chiar mai mult decât ura să se facă de râs.